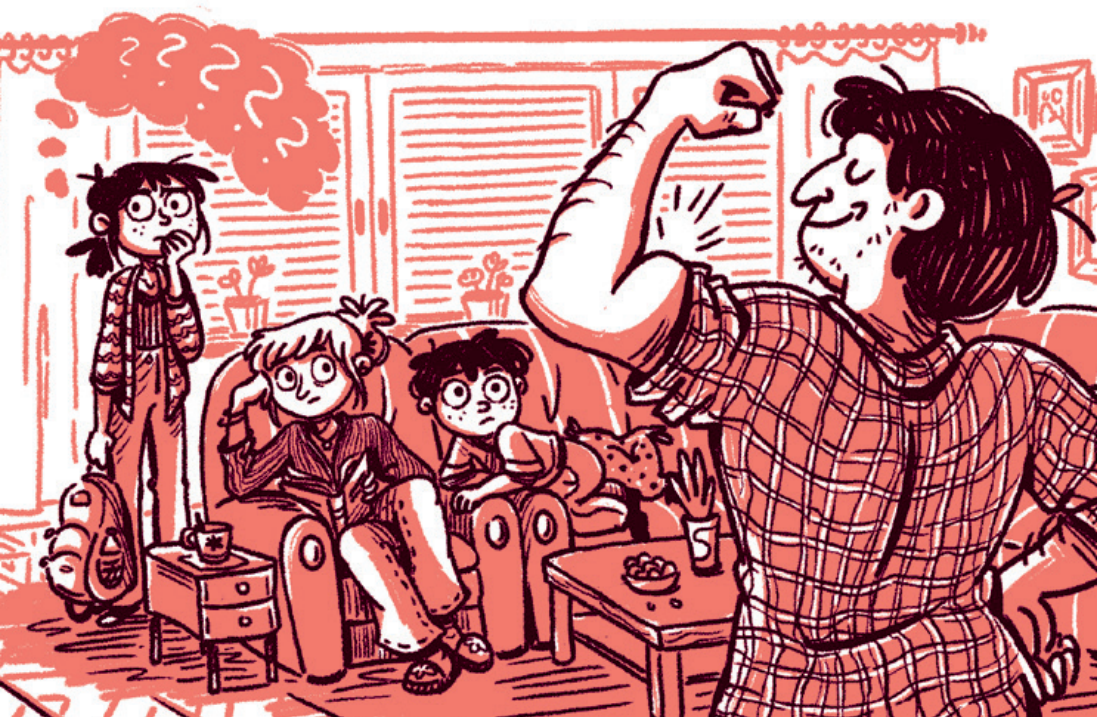

Já jsem taková blbka!

Tomík konečně chodí na plavčo, už se nemohl dočkat. Všichni jsme si mysleli, že bude z plavání unavenej a budeme mít od něj trochu klid, ale to jsme si jen namlouvali. Včera odpoledne se zastavil v obýváku a spustil:
„Už jste někdy zkoušeli, jak máte silný svaly?“

Tatka zareagoval:

„Když jsem nastupoval na vysokou školu, tak nás testovali.“

„Testovali? A jak?“

„Na takovém nářadí si ověřovali, kdo dokáže kolik uzvednout a tak. Měl jsem nejsilnější svaly na zádech,“ řekl tatka a pyšně se rozhlédl kolem sebe.

Máma se jen tiše dívala, mně to nic neříkalo a Tomík to pokládal za samozřejmost.

„A proč vás testovali?“

„Například proto, aby se rozhodli, jakému sportu se budeme věnovat. Já jsem začínal v kánoji na Dunaji.“

„Vy jste měli tělocvik na Dunaji?“

„Mhm...“ řekl tatka a potom dodal: „Na mrtvém rameni. Tam nám nehrozilo žádné nebezpečí.“

„A právě o tom chci mluvit!“ vykřikl Tomík. „O těch svalech! Že je máme silný, ale příroda to zařídila tak, že nejsou až tak silný, jak bychom chtěli! Aby se nám nepotrhlaly šlachy...“

„Tomíčku, my to víme,“ ozvala se máma a zvedla oči od knihy. Četla něco o tajném životě stromů. Netušila jsem, jestli je to detektivka nebo co.

„Ale nevíte o tom, že se můžou stát situace, kdy se člověk zničehonic ocitne v nebezpečí. A najednou se mu do krve dostane adrenalin a takový člověk je schopný zvednout i balvan! Nebo přeskočit plot!“